מב: שלשה מינין פרק ששי נזיר

אמר רבה בר רב בהנא[1] מקרא מלא דבר הכתוב לא יטמא כשהוא אומר לא יבא. גבי נזיר כתיבי הכי קראי להזהירו על הטומאה להזהירו על הביאה כדמפרש בסמוך כשנכנס להאל המת אם [התרו] בו משום לא יטמא ומשום לא יבא לוקה שתים ושתיים[2] היו בנת אחת אכל טומאה לא משכחת לה שתמייב שתים אם[3] התרו בו אל תטמא[4] וכסמוך מייתי מתני' לאתוויי: **דאמר** רב הונא נזיר שעומד בבית הקברות והושיטו לו מתו. דעל ד[1] הקברות הוא מוהכר כב"ג[5] אז מת אחד ונגע בו חייב ואמאי הא מיטמא וקיימא ש"מ אפילו טומאה וטומאה: **איתיביה אביי** ה[1] נזיר שהיה מת מונח לו על כתיפו וכו' יכול יהא חייב ת"ל להחלו. ו[1] נספרי' כתוב ת"ל לא יחלל ו"ל דהא לא כתב[6] גבי אזהרת טומאה וגם כסמוך אמר בהדיא דלהחלו אתא לדרשא[7] ולהחלו בכהן כתיב ומדמי נזיר לכ"ג דלקמן פרק כהן גדול (דף מח.) למידין מהדדי ז[1]לב"ש[8] מתמו אמרו: **א"ל.** רב יוסף ומקשה לך מתניתין דתנן היה מטמא כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ואמאי הא מיטמא וקאים אלא קשיא אהדדי לא קשיא [2]כאן בחיבורין ז[1]*כאן שלא בחיבורין וטומאה בחיבורין דאורייתא (ח) הא אמר רב יצחק בר יוסף א"ר ינאי [1]לא אמרו טומאה בחיבורין אלא לתרומה וקדשים אבל לנזיר ועושה פסח לא ואי אמרת דאורייתא מאי שנא [1]כאן בחיבורי אדם באדם כאן בחיבורי אדם במת אבל טומאה וטומאה לא דהא מיטמא וקאים טומאה וביאה נמי הא מיטמא וקאי אמר רבי יוחנן כאן בבית כאן בשדה בבית

גמ' איתמר אמר רבה אמר רב הונא מקרא מלא דבר הכתוב [1]לא יטמא כשהוא אומר [2]לא יבא [א]להזהירו על הטומאה להזהירו על הביאה אבל טומאה וטומאה לא ורב יוסף אמר האלהים אמר רב הונא [2]אפילו טומאה וטומאה דאמר רב הונא נזיר שהיה עומד בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו חייב אמאי הא מיטמא וקאים אלא לאו ש"מ אמר רב הונא אפילו טומאה וטומאה איתיביה אביי [ח]כהן שהיה לו מת מונח על כתיפו והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו יכול יהא חייב ת"ל [א] [3]ולא יחלל >במי שאינו מחולל יצא זה שהוא מחולל ועומד א"ל ותיקשי לך מתני' דתנן היה מיטמא למתים כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ואמאי הא מיטמא וקאים אלא קשיא אהדדי לא קשיא [2]כאן בחיבורין ז[1]*כאן שלא בחיבורין וטומאה בחיבורין דאורייתא (ח) הא אמר רב יצחק בר יוסף א"ר ינאי [1]לא אמרו טומאה בחיבורין אלא לתרומה וקדשים אבל לנזיר ועושה פסח לא ואי אמרת דאורייתא מאי שנא [1]כאן בחיבורי אדם באדם כאן בחיבורי אדם במת אבל טומאה וטומאה לא דהא מיטמא וקאים טומאה וביאה נמי הא מיטמא וקאי אמר רבי יוחנן כאן בבית כאן בשדה בבית

הוא דאינו חייב אלא אחת דכטומאה אחת דמי הואיל ולא נסתלק מטומאה לאשונה: (ב) **וטומאה חיבורין.** מי הויא לה לאוריתא כחדא טומאה משום דהוי מחובר עדיין במת לאשון קאמרת לה דכי הדר נגע במת זה הויא לה לכולה חדא טומאה מדאוריתא: **והא אמר רב יצחק בר יוסף לא אמרו טומאה בחיבורין.** אם אדם נוגע ידו במת ואוחז בו וידו אחרת נמוכה ביד חבירו לא אמרת שיהא גם אותו חבירו כמי שהוא מחובר ונוגע בטומאה זו אלא לענין קדשים ותרומה שאינו יכול לאכול בהן עד שבעה אבל לענין נזיר לסתור נזירותו ולהביא קרבן על הטומאה ולעושה פסח אלא לעשותו בשביל שהוא טמא לא (ג) אמרינן שהא טומאה בחיבורין: **ואי אמרת דמדאורייתא.** הוי חשוב טומאת חיבורין כטומאה אריכתא: **מאי שנא.** נזיר ועושה פסח מקדשים ותרומה: ה"ג **כאן בחיבורי אדם באדם כאן בחיבורי אדם במת.** כלומר מי דמי ההוא בחיבורי אדם באדם שזה נוגע במת והוא בחיבורי ומש"ה לא חשיבא ליה טומאת חיבורין לענין נזיר ועושה פסח ז[1] אבל הכא טומאת חיבורי [אדם] במת הויא ומשום הכי הויא לה טומאת חיבור חשיבא כחדא ואינו חייב אלא אחת ז[1] דהא מיטמא וקאי ואמר מר שמי שאינו מחולל יצא זה שהוא מחולל והוקשו נזיר וכהנים כאחת לענין הפרשת טומאה: **טומאה וביאה נמי הא מיטמא ליה.** קודם שנתאהל באהל ואמאי מיתייב ואי נמי מכיון דנכנס באהל שהמת שם הוה ליה טמא וכי הדר נגע אמאי חייב: **כאן בבית כאן בשדה.** כי אמרינן אגן דחייב על הביאה ועל הטומאה כגון דנכנס בבית שהמת לתוכו לטומאה וביאה בהדי הדדי אתיין ואידך דאמרן יצא זה שמחולל ועומד כגון שנגע במת שבשדה והדר נכנס באהל שמת מתחתיו דפטור לפי שכבר הוא מחולל ועומד:

בבית

אל הבית בלו שתים עליו: **כאן** בשדה. כלומר כל טומאה וטומאה בלא אהל לא משכחת שתמייב שתים בנת אחת שהרי אם נגע בב' מתים בנת אחת כולה חדא התראה היא דהתראה דלאו בטומאה דיליה[21] היא ואם היה טעון מת על כתיפו והתרו בו על הטומאה והושיטו לו מת אחר ממולל ועומד הוא ואין כאן מוספת טומאה מן השני. מהכ"ס וא"ס קשה להבין:

בבית

מקרא מלא דבר הכתוב. כנזיר לא יטמא להם כמותם להזהירו על הטומאה וכהמזר ואמר כל ימי הזירו לה' על כל א[1] נפשות מת לא יבא מזר והזהירו על ביאת אהל שבו מת לומר לך שאם ניטמא במת ומזר ונכנס באהל שם בו מת חייב שתים: **אכל טומאה וטומאה.** אכל אם נטמא במת ומזר ונגע במת לאחר בעוד שהוא נוגע במת לאשון אע"פ שהתרו בו אינו חייב אלא אחת דהא מיטמא וקאי: **דאמר רב הונא נזיר שהיה עומד בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו חייב אמאי הא מיטמא וקאים אלא לאו ש"מ אמר רב הונא אפילו טומאה וטומאה איתיביה אביי** ה[1] נזיר שהיה מת מונח לו על כתיפו וכו' יכול יהא חייב ת"ל להחלו. ו[1] נספרי' כתוב ת"ל לא יחלל ו"ל דהא לא כתב[6] גבי אזהרת טומאה וגם כסמוך אמר בהדיא דלהחלו אתא לדרשא[7] ולהחלו בכהן כתיב ומדמי נזיר לכ"ג דלקמן פרק כהן גדול (דף מח.) למידין מהדדי ז[1]לב"ש[8] מתמו אמרו: **א"ל.** רב יוסף ומקשה לך מתניתין דתנן היה מטמא כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת אע"ג דמחוגל ועומד: **אלא** קשיא. אלא ע"כ סמי הך ברייתא מקמי מתני': **לא** קשיא. אגבי נא לתרץ מתני' וברייתא כאן שהוא[9] מחובר למת [והתרו בו] ז[1] ומושיטים לו מת אחר לא מיתייב ה"ל [ממולל] ועומד: כאן בחבורים. שפירש כבר מהמת והושיטו לו מת אחר[10] שפירש מן הראשון ואמרו לו אל תטמא אין כאן[11] ממולל ועומד ח[1] ותוספת[12] אף בו ביום בשעה[13] שנוגע במת הנוגע [בו] ז[1] טומאת שבעת ימים כדדרשינן בפרק אין מעמידין (ע"ז דף נ:) כל אשר יגע בו הטמא ז[1] טומאת שבעה ודיקרב ב[1] מיקאב[14] ואחרי שפירש תוספת טומאה: **וטומאה** בחיבורין דאורייתא. כלומר וכי בעלמא ז[1] שאר נוגע וכי יהיה הנוגע טמא משום דיקרב בדיקרב לאוריתא: והאמר ר' יאחק בר יוסי [לא] אמרו טומאה בחיבורין. פירוש דיקרב בדיקרב אלא לענין תרומה וקדשים כזה אמרינן טומאה[15] שיהיה בנוגע[16] במת לטמא תרומה וקדשים אבל לנזיר לסתור ולהביא קרבן טומאה וכן לענין להמנע מעשות פסח לא העמידו דבריהן ואי לאוריתא מאי שנא: **בחבורי אדם באדם.** פי' ר"י שהשיטי הנוגע ב[1]בנוגע במת דההוא ולאי מדרבנן טמא שבעה דכי אמר דיקרב בדיקרב לאוריתא דוקא דנגע בנוגע במת ובפ' אין מעמידין (נז"ס) אמר העיד יוסף בן יועזר דיקרב בדיקרב מסאב וסריך לאוריתא הוא כל אשר יגע בו הטמא יטמא ומסיק לאוריתא בחיבורין טמא שבעה שלא בחיבורין טומאת ערב ואתו אינהו וגזור אף שלא בחיבורין טמא שבעה ואתא יוסף בן יועזר ושרא ולפירוש ר"י [נפרש] דאוריתא בחיבורין הייו ל[1] נגע בנוגע במת[17] אבל רש"י פירש התם ואתו אינהו וגזרו שלא בחיבורין אף אם פירש לגמרי: **מאי שנא טומאה וטומאה דלא דהא מיטמא וקאי.** ואין כאן מוספת ב[1] [טומאה][18] קרינא ביה טומאה[19] הא מיטמא וקאי ודומיא[20] דטומאה וטומאה דלא נקי כגון מת על כתיפו והושיטו לו מת אחר קודם שפירש מן הראשון טומאה [וביאה] נמי היכא דמת על כתיפו והלך להאל המת והתרו בו משום לא יבא ומשום לא יטמא הא מיטמא הא מיטמא וקאי ואמאי נקי על הביאה ואי בנוגע במת ופירש ונכנס לאהל המת הא אפילו טומאה וטומאה לוקה שתים שהרי אין כאן ממולל ועומד: [**כאן בבית**]. נכנס בבית שבתוכו מת ולא נטמא קודם לכן אז נקי שתים על לא יטמא ועל לא יבא שבביאה

גרילה. ותיקנם דדיה נמחק.